

εἰς τὴν οἰκονομικὴν διαχείρισιν τοῦ δημοσίου καὶ τὴν ἐφθνη-
νὴν συνομολόγησιν τοῦ δανείου ἢ διότι δὲν εἶναι καὶ αὐτὸς
μεταξὺ τῶν συμβληθέντων;

Ὅτι τὸ δάνειον συνομολογήθη ἐπὶ ὅροις λίαν κερδοσκο-
πικοῖς, τὸ προεῖπομεν ἡμεῖς μετὰ τῶν ἄλλων ὀργάνων
τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Ἀλλὰ τότε ἦτον ἀδύνατον νὰ εὗρε-
θοῦν ἐλαφρότεροι ὅροι· καὶ ὁ Κουμουνδοῦρος ἐφώναζε: ἄν-
δρας καὶ χρήματα! Τώρα πρὸς τὰ κροκοδείλια δάκρυα τοῦ
οἰκονομολόγου τοῦ Αἰῶνος, δυνάμεθα ἐλεοῦντες τὸν ὀδυ-
ρόμενον νὰ συμπαθήσωμεν, ἀλλ' ἡ εὐάρεστος τροπὴ ἦν ἐλα-
βὼν τὰ τοῦ δανείου κάμνει αὐτὰ τὰ δάκρυα πολὺ ὑποπτα
καὶ ἂν θέλητε τραγικοκωμικά.

Τί κρίμα εἶ! νὰ κερδίσῃ ὁ Τσιγγρὸς καὶ νὰ μὴν κερδίσῃς
καὶ σὺ ὀλίγα, κύριε ἀχυραποθηκάριε τοῦ Αἰῶνος. Θὰ ἐγί-
νεσο πλουσιώτερος, θὰ ἔκαμνες καμμίαν δωρεάν, θὰ ὠμί-
λεις μὲ περισσότερον θάρρος περὶ μεταρρυθμίσεων ὅλου τοῦ
κράτους καὶ ὅλων τῶν ὑπουργείων, θὰ ἔγραφες τὰς ἀνοη-
σίας σου εἰς δύο τρεῖς ἐφημερίδας ἀκόμα καὶ δὲν θὰ ἦσο
ἠναγκασμένος νὰ ἀποβλέπῃς πρὸς τὰ δελτία σου ὡς ἀγκυ-
ραν σωτηρίας καὶ ὡς μέσα ἐπιδράσεως ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς,
ἀφοῦ καὶ σὺ τόσον ὀλίγην ὑπόληψιν ἔχεις εἰς τὰς φαιδράς
ὡς τὸ πρόσωπόν σου μωρίας σου.

ΟΛΟΙ ΜΕΣΑ.

Γιατὶ μονάχα οἱ μικροὶ καὶ ὄχι κι' οἱ μεγάλοι;
Γιατὶ καμπόσοι κύριοι νὰ ἴδωσιν τὴ φυλακὴ
Καὶ ἄλλοι ἔξω νὰ γελοῦν μὲ σηκωτὸ κεφάλι; ...
Μήπως κι' οἱ ἀφεντὰ ἄνθρωποι δὲν ἦναι παστρικοί;
Γιατὶ καὶ ἡ διάκρισις αὐτὴ, παρακαλῶ;
Ἡ ὅλοι μὲς' ὅστὴ φυλακὴ, ἡ ὅλοι ... ὅστὸ γιολό.

Ὡς πότε πιά ὁ τίμιος θὰ προσκυνῇ τὸν κλέφτη;
Ὡς πότε ὁ ψευδευγενὴς θὰ δέρνῃ τὸ χωριάτη;
Ὡς πότε ὁ ἀληθινὸς θὰ χαιρετᾷ τὸν ψεύτη;
Ὡς πότε κάθε ἄτιμος θὰ μᾶς κτυπᾷ ὅτὸ μάτι;
Στρώσετε κάτω, κύριοι, τεφτέρια καὶ χαρτιά,
Κι' ἄς ξεχωρίσῃ ἡ τιμὴ ἀπὸ τὴν μπερμπατζιά.

Εἶναι καιρὸς, ἀγαπητοί, νὰ ξεκαθαρισθοῦμε,
Καιρὸς νὰ σᾶς γνωρίσουμε κι' ἡμεῖς πολὺ καλὰ,
Νὰ ξέρουμε ποιοὺς ξέρουμε καὶ ποιοὺς θὰ χαιρετοῦμε,
Κι' ὁ ἄτιμος τὸν τίμιον νὰ μὴ περιγελαῖ.
Ἔ! τέλος πάντων ἔφθασε ἐκείνη ἡ στιγμή,
Ποῦ ὅλοι μας θὰ μάθουμε τί εἶναι ἡ τιμὴ.

Κολλήσετε τοὺς τερεκέ γιὰ γνῶρισμα ὅστην πλάτη,
Γιὰ σύμβολα ὅσι' ἀμάξια τῶν κρεμάστε καϊμέδες,
Μὲ χίλια φῶτα ψάξετε τὸ κάθε τοὺς παλάτι,
Τῆς κόραις, τῆς γυναϊκῆς τῶν καὶ τοὺς χρυσοὺς λακέδες.
Κυττάξετε τοὺς κόρφους τῶν καὶ ὅλα τὰ κρυφά ...
Τὸ σῶμα τῶν ἑγυμνάστηκε παράδες νὰ ρουφαῖ.

Ἀλλὰ καὶ τῆς ἀρχόντισσας ἡ Θέμις ἄς κτυπήσῃ,
Ἡ καϊμέδες ἔκαμαν τὰ τόσα τῶν προικιά ...
Ἡ ἱστορία καὶ αὐταῖς ἄς ἀπαθανάτισῃ,
Γιὰ νὰ μὴν κοκορεύεται ἡ κάθε παστρική.
Κάτω ἡ ντουαλέταις σας κι' οἱ τόσοι σας συρμοί ...
Οἱ καϊμέδες ἴαχυναν τ' ἀφράτο σας κορμί.

Σηκώστε τὸ κεφάλι σας σεῖς, ἔντιμοι πολῖται,
Ἐμπρὸς σας κάθε κύριος τρανὸς ἄς κοκκινίξῃ ...
Ἄν σεῖς μὲ τίτλους κι' ἄμαξαις ποτὲ δὲν περπατῆτε,
Τὸ πρὸ μεγάλο ὄνομα τὸ σπῆτὶ σας στολίζει.
Σηκώστε τὸ κεφάλι σας, σηκώστε τὸ ὕψηλά ...
Δὲν πρέπει πιά ὁ τίμιος νὰ σκύβῃ χαμηλά.

Souris

ΤΟ ΦΑΛΗΡΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἀπὸ τῆς 4ης μ. μ. τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἡ μέχρι
τῆς Γεφύρας Ὀδὸς Φαλήρου διεκρίνετο ἐπὶ ἐκτάκτῳ κινή-
σει. Πεζοί, ἐφ' ἀμάξων, ἐφ' ἵππων καὶ ἐπὶ ὄνων ἀκόμα
ἔσπευδον πολλοὶ καὶ πολλαὶ νὰ ἴδωσιν θάλασσαν ἐντὸς ξη-
ρᾶς. Αἱ σποραδικαὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ αὐτῆς οἰκίαι ἐπανηγύ-
ριζον· εἶδομεν καλὰς κεφαλὰς προκυπτούσας ἀπὸ τῶν πα-
ραθύρων, παρὰ δὲ τὰς θύρας τῆς συνήθως ἐρήμου ὁδοῦ συμ-
πλέγματα γειτονισσῶν ἐκάθηντο κουβεντιάζουσαι. Αἱ βλα-
χοποῦλαι ἔλαμπον εἰς τὰ λευκά τῶν ἐνῶ τοὺς ἄνδρας συ-
νεκέντρου ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὁ ῥητινίτης, κινώμενος ἀπὸ χεῖρὸς
εἰς χεῖρα ἀντὶ καφέ καὶ γλυκοῦ. Ποῦ καὶ ποῦ ἐφύτρονον
αὐτοσχέδιοι σκιάδες, μεταποιηθεῖσαι εἰς πρόχειρα οἶνοπω-
λεῖα ἢ καφενεῖα. Πέραν δὲ τῆς Γεφύρας καὶ παρὰ τὰ Λου-
τρά τρία τοιαῦτα εὐπρεπέστερα τῶν ἄλλων.

Εἰσερχόμεθα· ἀλλ' ἀμέσως πρὶν ἡμῶν βλέπομεν κατερ-
χόμενον ἀπὸ ἀμάξης τὸν Γλυκύτατον· αἶφνης ὡς νὰ ἦσαν
τὰ μειδιάματα τοῦ πρωθυπουργοῦ μας οἱ λίθοι τῆς Πύρ-
ρας καὶ τοῦ Δευκαλίωνος ἐφύτρωσαν δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ τοῦ
ἄνδρος δύο—ὁ ἱατρὸς Παπαδάκης καὶ ὁ δὲν ξεύρω τί Κο-
κοράδας, οἱ καὶ περιβαλόντες τὸν Γλυκύτατον ἀμφοτέρω-
θεν ὠδήγησαν εἰς τὰ Λουτρά. Πρώτη μορφή ἦν συνηντή-
σαμεν ἦτο ἡ τοῦ μεγαλεπήδου ἐπιχειρηματίου **Δαμι-
σκηνοῦ**, γελῶντος ὅλου ἀπὸ κεφαλῆς μέχρις ὀνύχων. Ἡ
μετριοφροσύνη τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ εἶναι τόση, ὥστε σχε-
δὸν ἐφαίνετο ἐρυθριῶν ἐξ αἰδοῦς, διότι παρουσίαζεν εἰς τὸ
δημόσιον τόσῳ μεγάλῃν, τόσῳ τολμηράν, τόσῳ κοινωφελῇ
ἐπιχείρησιν. Καὶ πᾶς ὁ μὴ γνωρίζων αὐτὸν καὶ βλέπων
τὸν Κοκοράδαν συνοδεύοντα τὸν πρωθυπουργόν, ἀνοιγο-
κλείοντα τὰς θύρας, διατάσσοντα τὸν Παπαδάκην, τοὺς
κλητῆρας, τοὺς ὑπαλλήλους, θὰ ἐνόμιζεν ὅτι ὁ Κοκοράδας
εἶναι ὁ κατασκευαστὴς τῶν Λουτρῶν καὶ θὰ ἐφρευεν αὐτο-
στιγμὴ μὴ ἐννοῶν πῶς εἶναι δυνατόν νὰ καθαρισθῇ
εἰς τὰ Λουτρά τοῦ Κοκοράδα. Εὐτυχῶς ὑπῆρχεν ἀντιφάρμα-
κον—ὁ ἀγιασμός, τὸν ὁποῖον ἐψάλεν ἡ φαρμακωμένη μορ-
φή τοῦ ἀγίου Κερκύρας ὅστις ἐτέλεσε τὸν ἀγιασμόν, ἔχων
δεξιᾷ αὐτοῦ τὸν Κουμουνδοῦρον, τὸν Παπαμιχαλόπουλον